Κυριακή Τυρινής: Η επιστροφή στον Παράδεισο († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Μαρτίου, 2022

Τήν Κυριακή αὐτή μνημονεύουμε τήν Ἐξορία τοῦ Ἀδάμ ἀπό τόν Παράδεισο τῆς τρυφῆς.

Τό ἀνθρώπινο γένος στό πρόσωπο τοῦ παλιοῦ Ἀδάμ ἔπεσε, ὅταν ἁμάρτησε ἀπέναντι στήν ἀγάπη· κι ἡ φοβερή κρίση τοῦ Θεοῦ θά εἶναι μιά κρίση γιά τήν ἀνθρώπινη ἀγάπη.

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε προσκληθεῖ στήν πλήρη ἀντίληψη, σέ μιά ἑνότητα ὁλόκληρης τῆς ζωῆς του μέ τό Θεό μέσω τῆς ἀγάπης ἀλλά ἔπεσε ἐπειδή θέλησε νά μάθει τό μυστήριο τοῦ εἶναι μέ τήν κρύα λογική του καί τήν τυφλωτική ἀντίληψη τῆς σάρκας. Καί ἔγινε σάρκα, τό πνεῦμα σβήστηκε ἐνῶ ὁ φυσικός ἄνθρωπος θριάμβευσε μέσα του, κι ἔγινε αὐτό ποὺ γνωρίζουμε τούς ἑαυτούς μας νά εἶναι: κάτοχος ἑνός ἀβέβαιου, ψεύτικου εἴδους κατανόησης τοῦ μυαλοῦ κι ἑνός μεθυστικοῦ εἴδους ἀντίληψης τοῦ σώματος.

Τή γνώση ὅμως ἐκείνη ποὺ ὁ ἄνθρωπος εἶχε κληθεῖ νά ἀποκτήσει μέσα στήν ἑνότητά του μέ τό Θεό, μέ τήν ἐνατένιση τῶν μυστηρίων τῆς ζωῆς καί τῆς ὕπαρξης στό βάθος τοῦ Θεοῦ τήν ἔχασε - ὅπως τή χάνει καί τώρα - ὅταν ἁμάρτησε ἀπέναντι στήν ἀγάπη.

Τό Εὐαγγέλιο τῆς περασμένης Κυριακῆς ἦταν γιά τή Μέλλουσα Κρίση. Ἡ κρίση αὐτή βασιζόταν ἀποκλειστικά στήν ἐρώτηση ἄν ἤμασταν ἱκανοί ν' ἀγαπᾶμε ὅταν ζούσαμε στή γῆ: «Ἔθρεψες τούς πεινασμένους, συμπόνεσες ὅσους κρύωναν, ἔντυσες τούς γυμνούς, εἶχες τό θάρρος νά ἐπισκεφτεῖς τούς φυλακισμένους, εἶχες δείξει ἔλεος καί ἀγάπη;» Αὐτή εἶναι ἡ μόνη κρίση γιά τήν ὁποία μιλάει ὁ Κύριος. Ρωτάει μόνο τί εἴδους καρδιά εἴχαμε, ἄν πάνω στή γῆ ἤμασταν ἱκανοί ν' ἀγαπήσουμε μέ ὅλο τό πλάτος τῆς γήινης ἀγάπης καί μέ μιά ζωντανή, ἀνθρώπινη καρδιά γεμάτη συμπάθεια, στοργή καί συμπόνια. Ἡ φοβερή κρίση εἶναι τρομακτική διότι δέ θά ἀπαιτήσει τίποτα ἀπό μᾶς. Θά σταθοῦμε ἁπλῶς μπροστά στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καί τότε ἐμπρός στό πρόσωπο τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, σ' ἕνα πεδίο ὅπου δέν ὑπάρχει τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπό τήν ἀγάπη, ὅπου ἡ ἀγάπη ἐκφράζει ὅλο τό νόημα τοῦ εἶναι, αὐτό ποὺ εἶναι καλό μέσα μας θά θρηνήσει διότι ποτέ δέν τό ἀφήσαμε ἐλεύθερο, ποτέ δέν τό ἀφήσαμε νά ἐκφραστεῖ στήν πληρότητά του, διότι σκοτώσαμε τήν ἀγάπη γιά χάρη τῆς κρύας λογικῆς μας καί τῶν πειρασμῶν τῆς σάρκας.

Σήμερα λοιπόν, θυμούμενοι τήν πτώση τοῦ Ἀδάμ μποροῦμε πολύ εὔκολα νά φανταστοῦμε τό πῶς ἔχυσε πικρά δάκρυα ἐμπρός ἀπό τίς πύλες τοῦ παραδείσου. Οἱ πύλες αὐτές τοῦ παραδείσου εἶναι οἱ πύλες οἱ ὁποῖες εἶναι κλεισμένες σέ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἔχει ἀποτύχει στήν ἀγάπη. Πόσο συχνά δέ νιώθουμε κι ἐμεῖς κάτι παρόμοιο: ἡ οἰκογένεια διαλύεται καί κάποιος θρηνεῖ μπροστά στίς κλειστές πύλες τοῦ παραδείσου ἐπειδή ἡ ἀγάπη δέν μπόρεσε νά σταθεῖ καί νά θριαμβεύσει, ἐπειδή τίποτα δέν ἔχει μείνει ἐκτὸς ἀπό ψυχρότητα καί ἀπομάκρυνση· πεθαίνει ἴσως μιά φιλία κι ἕνας ἄνθρωπος στέκεται στόν παγωμένο κόσμο μιᾶς σβησμένης ἀγάπης καί μιᾶς κλειστῆς καρδιᾶς.

Δέ γνωρίζουμε κι ἐμεῖς τόν πόθο ἐκεῖνο τοῦ Ἀδάμ γιά τόν ὁποῖο ἡ ἐκκλησία ψάλλει μέ τόσο μεγάλο πόνο; Δέν ἕλκεται ἡ ψυχή μας πρός τό Θεό, πρός τά ἀγαπημένα μας πρόσωπα, καί δέ μᾶς κλείνεται ἡ πόρτα κατάφατσα ἐπειδή ἡ ἀγάπη μας δέν εἶναι ἀρκετή, ἐπειδή ἡ ψύχρα καί ἡ ἀπολίθωση τῶν καρδιῶν καί τοῦ μυαλοῦ μας εἶναι τόσο δυνατές;

Τί πρέπει νά κάνουμε ὅμως; Πῶς νά ξεφύγουμε ἀπό τή φρίκη αὐτή; Τήν ἀπάντηση μᾶς τή δίνει τό σημερινό Εὐαγγέλιο. Τό νά μάθουμε ν' ἀγαπᾶμε ἔξαφνα, ἀνεπιφύλακτα, τό ν' ἀνοίξουμε τίς καρδιές μας, ν' ἀνοίξουμε τίς ζωές καί τίς ψυχές μας στό Θεό καί τούς ἀνθρώπους εἶναι πέρα ἀπό τίς δυνάμεις μας, μποροῦμε ὅμως τουλάχιστο ν' ἀρχίσουμε ἀπό τά μικρά- μποροῦμε, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 14.1) νά ἀρχίσουμε νά δεχόμαστε ὁ ἕνας τόν ἄλλο σάν «ἀσθενοῦντας», ὅπως ἀκριβῶς ἀσθενεῖς εἴμαστε καί ἐμεῖς. Αὐτή εἶναι ἡ ἀρχή τῆς συγχώρησης.

Εἴμαστε ἀνίκανοι νά συγχωροῦμε ὥστε νά μήν παραμένει πόνος καί φρίκη, μποροῦμε ὅμως ν' ἀρχίσουμε νά συγχωροῦμε, μποροῦμε νά ποῦμε: «Σέ δέχομαι ὅπως εἶσαι· παρ’ ὅλη σου τήν ψυχρότητα καί τήν πικροχολία, τήν κακοτροπία καί τήν ἀσχήμια δέ θά σέ ἀποστραφῶ· εἶσαι ὁ ἀδελφός μου, ἡ ἀδελφή μου, ἡ μητέρα μου, ὁ πατέρας, ὁ φίλος μου. Θά ἀνεχτῶ τήν ψυχρότητά σου, θά ἀνεχτῶ τά πάντα, θά τά ὑποφέρω. Πρός τό παρόν αὐτό εἶναι ὅλο ποὺ μπορῶ νά κάνω- δέν εἶμαι ἱκανός νά σέ ἀγαπήσω, μπορῶ ὅμως νά σέ ἀποδεχτῶ. Μπορῶ νά σέ δεχτῶ ὅπως καί ὁ Χριστός δέχτηκε τό σταυρό, τόν ἄσπλαχνο, βασανιστικό σταυρό, καί νά σέ μεταφέρω μέ μαρτύριο καί θλίψη στούς ὤμους μου».

Δέν εἶναι βέβαια ὅλους ποὺ πρέπει νά ὑπομείνουμε μέ τόσο πόνο καί λύπη. Πολλούς μποροῦμε νά μεταφέρουμε μέ χαρά· κι ἄς μήν ξεχνᾶμε ὅλους ὅσους μεταφέρουν ἐμᾶς μέ στοργή, μέ συμπόνια, μέ ἀγάπη.

Ἄν δέν μποροῦμε νά συγχωρέσουμε τέλεια ἄς λυπηθοῦμε τουλάχιστο τόν ἄλλο ποὺ εἶναι ἁμαρτωλός ὅπως ἀκριβῶς καί ἐμεῖς, ποὺ εἶναι ἐξ ἴσου μ' ἐμᾶς ἀσθενικός καί ἀνίσχυρος, τό ἴδιο ἀνίκανος ν' ἀγαπήσει, τό ἴδιο ἀνίκανος νά συγχωρέσει, νά ζήσει. Ἄς δεχτοῦμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο μέ τήν ἀγάπη τοῦ σταυροῦ, καί ἄς μποῦμε στή Μεγάλη

Τεσσαρακοστή χαιρόμενοι ποὺ μᾶς δόθηκε νά προχωρήσουμε μαζί πρός τή σωτηρία, πρός τήν ἡμέρα ποὺ μέ τή χάρη καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, τή στοργή καί τήν ἀγάπη καί τήν παρηγοριά τοῦ Θεοῦ θά μπορέσουμε κι ἐμεῖς νά γίνουμε καλά καί νά γνωρίσουμε τήν πλήρη συγχώρηση, τήν τέλεια ἀγάπη καί μέσα ἀπό τίς στενές πύλες θά ἔχουμε φτάσει στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

(Πηγή: agiazoni.gr*)*